

τῆς ὑελίνης θήκης, τῆς περικλειούσης αὐτήν, με τὰς προβαλλούσας ἀπὸ τοῦ χαίνοντος στόματός της δύο σειρὰς ὀλολεύκων ὀδόντων. Τόσον θὰ ἔχη κουρασθῇ ἐκ τῆς θέας τῶν ἀπειροπληθῶν γενεῶν, αἵτινες μέχρι τοῦδε διήλθον πρὸ αὐτῆς καὶ ἐξηφανίσθησαν, ὥστε, ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἀνέκτα τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, θὰ ἐσπευδε νὰ στεῖλῃ εἰς τὸν διάβολον τοὺς ἐπισκέπτας της — καὶ πρὸ πάντων τοὺς ταριχευτάς της. —

Κ. Ι. Πρασσᾶς

ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡΡ

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ

Ἡ χαρακτὴρ τοῦ Κάρρ, ὅστις καίτοι γαλάτης τὴν γέννησιν καὶ τὸ πνεῦμα ἦτο ἐν τοῦτοις γερμανικῇς καταγωγῆς, ἦν ιδιόρρυθμος λίαν καὶ περίεργος. Ἡ πρωτοτυπία, ἥτις διακρίνει τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων του, διέκρινε καὶ τὴν ζωὴν του κατὰ πάντα. Νέος, ὑπεύκων ἄλλως τε φαίνεται καὶ εἰς τὸ ρωμαντικὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ὅπερ ἐξώθει τὸν Βύρωνα νὰ ἀνατρέφῃ ἄρκτους καὶ νὰ πίνῃ εἰς καύκαλα νεκρῶν, ἢ τὸν Γκωτιὲ νὰ φορῇ φέσια καὶ κόκκινα γελέκα, καὶ τὸν Πέτρον Μπορέλ νὰ ἐπονομασθῇ διὰ τὰς ἀθήεις ἔξεις του Λυκάνοπος, εἶχε καταστῇ παροιμιώδης διὰ τὸν παράδοξον τρόπον τοῦ ζῆν καὶ τὰ ποικίλα ἐπεισόδια ὧν ἦτο ἥρω, ὧν τὸ περιεργότερον εἶνε ὅτι ἐκοιμάτο ἐντὸς φερέτρου καὶ ὅτι ἐπλήγανεν εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ Ὁδείου μετμηψισμένος εἰς πυροσθέστην. Ἐν τῇ ὥρῃ αὐτοῦ ἡλικία, ἦτο ἐκ τῶν φιλολογικῶν τύπων τῶν Παρισίων, φαινόμενος πανταχοῦ, ἀλλὰ καὶ πῶς ἀπότομος καὶ σκυθρωπὸς τὸ ἦθος. Καὶ γέρον, ὑπῆρξεν ὁ ἐρμητὴς περὶ τοῦ ὁποίου ὠμιλήσαμεν, ὁ μεταμορφωθείς μετὰ τόσῳ διαπρεπὲς φιλολογικὸν στάδιον εἰς κηπουρόν, καὶ διαδίων μακρὰν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ οἰκία αὐτοῦ ἐν Σαιν-Ραφαὲλ ἦτο εἰδος κιθωτοῦ τοῦ Νῶε. Ἐπὶ τῆς θύρας του εἶχεν ἐπιγραφὴν ἀπλῶς «Ὁ κύριος Κάρρ», διὰ νὰ ποφεύγῃ τοὺς ὀχληροὺς ἐπισκέπτας καὶ ἰδίως τοὺς ὀχληροτέρους πάντων Ἀγγλοῦς. Ἐν Νικαίᾳ δέ, ὅτε ἔμμενεν εἰς αὐτήν, ὑπῆρχε, καὶ ἴσως ὑπάρχει ἀκόμη, καὶ κατὰστικμά τι, ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο τὰ ρόδα καὶ τ' ἄλλα ἄνθη ἅτινα ἐκαλλιέργει, με τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἀλφόνδος Κάρρ, κηπουρός». Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Σηκῶν» ἐφαίνετο ὅτι μᾶλλον τὴν δόξαν τοῦ ἀνθοκόμου προετίμα καὶ τὴν ὡς τοιοῦτου ζωὴν ἔκρινε καλλιτέραν ὧν τῶν φιλολογικῶν ἢ κοινωνικῶν θριάμβων. Ἐντὸς δὲ τῆς οἰκίας του εἰρὶσκοντο ἀναμῖξ σκύλοι, γάται, λευκὰ ὀνάρια χαριέστατα, ἄλογα, ἀγέλαδες, πῖθηκοι καὶ ὅλα τὰ γέννη τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν πτηνῶν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ Κάρρ καὶ ἡ κόρη του, ἀληθὲς τέκνον τῶν ἀγρῶν, ρωμαλέα κ' ἐλευθέρᾳ τοὺς τρόπους, τὰς κινήσεις, τὸ πνεῦμα, θυγάτηρ τῆς φύσεως, οἵτινες ἐδιοικοῦσαν τὸν μικροκόσμον αὐτὸν, διέτρεχον ἑφιπποὶ τὴν ἀκτὴν, ἐκωπνιάτου, ἐψάρευαν, κατε-

σκεύαζον ἀνθοδέσμας ἢ διηγωνίζοντο εἰς τὸ κολύμβημα ἐν τῇ γλαυκῇ Μεσογείῳ, τοῦ γηραιοῦ συγγραφέως ἡττωμένον ὅμως πάντοτε μ' ὅλην τὴν ἀθλητικότητά του καὶ ρυμουλκουμένου παρὰ τῆς παρθένου ἀπὸ τὰ λευκά του γένεια πρὸς τὴν ξηράν. Εἰς τὸν κήπον εὑρίσκοντο ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ρόδων καὶ εἰς εἰδικὸν δωμάτιον τῆς οἰκίας, τὸ καλλίτερον, μυστηριώδες καὶ μεθυστικόν, κατεσκευάζοντο αἱ περιήγησις ἀνθοδέσμαι τοῦ Κάρρ. Τὸ δωμάτιον τῆς ἐργασίας του ἦτο μουσεῖον ὀπλῶν, τροπαίων, χειρογράφων, βιβλίων, ἐφημερίδων, ἀλλ' ἐν αὐτῷ δὲν εὑρίσκετο οὔτε εἰς τόμος του. Ἡ μεγάλη βιβλιοθήκη ἡ περιέχουσα αὐτοῦς ἦτο ὑπὸ τὴν σκάλαν τῆς οἰκίας, εἰς μίαν γωνίαν. Ἐκοιμάτο ἐπὶ ναυτικῆς αἰώρας, ἐν δωμάτιῳ πλήρει δικτύων καὶ ἀλευτικῶν ἐργαλείων, ἢ καταγῆς ἐπὶ ἀπλοῦ στρώματος. Ἐλέγε δὲ ὅτι ὁ ὕπνος αὐτὸς ἤξιζεν ὅσον ὁ ἐπὶ στρωμνῆς ἐκ ρόδων. Καὶ πρέπει νὰ τὸν πιστεύσωμεν, ἀφοῦ ἐγγώριζε τόσον καλὰ τὰ ρόδα. Μολονότι εἶχε γράψῃ τόσα κατὰ τοῦ καπνοῦ, ἐκάπνισεν ὅχι ὀλίγον, ὡ αἰώνια ἀντιθέσεις ἀνθρώπων! Ἐδέχετο ὀλίγους φίλους, οἵτινες ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψίν του καὶ διήγε πατριαρχικώτατα. Ἐν τῇ συνδιαλέξει εἶχε τὸ καυστικὸν καὶ εὐθύγνωμον πνεῦμα ὅπερ διέκρινε τὰ γραφόμενά του, πλεῖστα δὲ ἀναφέρονται τὰ ἀνέκδοτα του. Ἀποδιώξας ποτὲ τὴν ὑπηρετρίαν του, ἡ ὁποία εἰσάγουσα τοὺς ἐραστὰς της εἰς τὴν ἀποθήκην του συνέπινε μετ' αὐτῶν νύκτωρ τὸ κρασί του, τῆς ἔδωκε τὸ ἐξῆς πιστοποιητικόν: «Ἐδίωξα τὴν ὑπηρετρίαν Χ ..., διότι εἶχεν ἐραστὰς οἱ ὅποιοι ἐδιψοῦσαν πολὺ.» Ἀκούσας δὲ ἡμέραν τινά, ὅτι ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ, μαθὼν τὸν θάνατον ἀνδρός τινοῦ ὃν ἐξετίμα μεγάλως, ἔστειλεν εἰς τὴν κηδεῖαν του τὴν ἐπίσημον ἑμαξάν του, εἶπεν: «Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅαν νὰ ἔχανε κανεὶς ἀπὸ μᾶς κανένα φίλον του, καὶ μὴ ἔχων ἑμαξάν, ἀντὶ νὰ πάγῃ ὁ ἴδιος, νὰ ἐστελενε τὰ παπούτσια του διὰ ν' ἀκολουθήσουν τὴν ἐκφοράν.»

✱

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἐξεδόθησαν περιέχουσαι ἐπὶ τῷ θανάτῳ του μακρότατα ἄρθρα. Πᾶσαι δὲ ὁμοφώνως ἐξάγρουσι τὴν σπανίαν θέσιν ἣν κατέλαβεν ὁ ἀποθανὼν συγγραφεὺς ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ, ἰδίως διὰ τῶν «Σηκῶν». Τινὲς ἐκφράζουσι τὴν λύπην των διότι ὁ χαρακτὴρ τοῦ Κάρρ, τόσον διάφορος πρὸς τὰς διμερινὰς κοινωνικὰς συνθήκας καὶ πρὸς τὸν ἐν γένει συνήθη βίον, ἐκράτησεν αὐτὸν σχεδὸν ἀπομεμονωμένον τοῦ λοιποῦ κόσμου κατὰ μέγα μέρος τῆς ζωῆς του, δι' ὃ καὶ δὲν ἠξιώθη τῶν τιμῶν εἰς ἃς θὰ ἦ δυνατό ν' ἀποβλέπῃ, ὧν μία θὰ ἦτον ἴσως καὶ ἡ ἀνάρρησις του εἰς ἔδραν ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ. Ἐν τῷ φιλολογικῷ παραρτήματι τοῦ «Φιγαρό» δημοσιεύεται μετὰ θάνατόν του πλεόν ἄρθρον του τι περὶ μελισσῶν, ὅπερ εἶχεν ἀποστείλει ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀθνελεύσεως του, συνοδευόμενον ὑπὸ ἐπιστολῆς ἐπίσης δημοσιευομένης, ἐν ᾗ ὁ ἀκαταπόνητος πρεσβύτης — παρ' ὅλα τὰ 82 ἔτη του — προήγ-

γελλε τοῖς συντάκταις τοῦ «Φιγαρό» ὅτι προσεχῶς θὰ τοῖς ἀπέστελλε καὶ ἄλλην μακρὰν σειρὰν ἄρθρων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπιστολαὶ ἀπὸ τοῦ Σαιν-Ραφαὲλ», τοὺς παρεκάλει δὲ νὰ τὰς φιλοξενήσουν, λέγων ὅτι θὰ εἶνε λαμπρὸν ὁ «Φιγαρό» τοῦ 1890 νὰ δώσῃ φιλοξενίαν εἰς τὸν τελευταῖον ἐπιζῶντα τῶν συντακτῶν τοῦ ἀρχαίου «Φιγαρό» τοῦ 1827, καὶ μάλιστα φιλοξενίαν μέχρι τοῦ θανάτου του, ὁ ὁποῖος δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀργήσῃ πολὺ, ἕως εἰς τὸ 1891. — Καὶ εἶχε βάλῃ ἀποδιωπτικὰ καὶ ἐρωτηματικὰ, ὡς ἐρωτῶν καὶ ὁ ἴδιος ποῖον ἔτος ἄραγε θὰ ἦτον ἡ συμπλήρωσις τοῦ πεπρωμένου ἀριθμοῦ. Καὶ ὁ θάνατος ἐπρόσθεσε τὸ ἐλλεῖπον ὁ καὶ τὸν ἀφήρησεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Οἱ καλλίτεροι τῶν κριτικῶν θανμάζουσι τὴν ἰδιοφυίαν τοῦ πνεύματός του, τὴν γλυκύτητα πολλάκις τῆς ἐμπνεύσεώς του, τὸ παράδοξον καὶ μὴ κοινὸν συχνότατα τῶν ὑποθέσεων τῶν ἔργων του, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιτηδειότητα ἣν εἶχε περὶ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς μᾶλλον συντόμου καὶ ἐκφραστικῆς μορφῆς δι' ἣς περιέβαλλε τὰς σκέψεις του τὴν ζωὴν του δὲ χαρακτηρίζουσιν ὡς ἐργατικώτατην, ἐντιμοτάτην καὶ ὄντως ἀξίαν ἀληθοῦς φιλοσόφου καὶ ποιητοῦ.

✱

Ὅ,τι ὅμως ὅλως ἰδιαιτέρως ἀναφέρουσι καὶ ὅ,τι ἰδιαιτέρως κρίνομεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν καὶ ἡμεῖς, εἶνε τὸ αἶσθημα τῆς φιλολογικῆς ἀξιοπροεπείας, ὅπερ διέκρινεν αὐτόν. Τὸ εἶχεν ἀνεπτυγμένον εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Τὸ εἶδε δὲ προπάντων ὅτε, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ναπολέοντος Γ', ἀπέφυγεν ἐπιμόνως νὰ συνεργασθῇ εἰς γαλλικὰ φύλλα. Καὶ ὅταν τοῦ ἐζητοῦσαν τὸν λόγον τῆς ἀποχῆς ταύτης, ἀπεκρίνετο ἀπλούστατα:

— Δὲν ἡμπορῶ νὰ ὑποφέρω νὰ μοῦ ἀποκόπτονται ἔστω καὶ μίαν λέξιν ἀπὸ μίαν φράσιν, διότι ἀποκόπτοντες τὴν λέξιν αὐτήν, ἀφαιροῦν ἀπὸ τὴν φράσιν τὴν ιδέαν, ἢ μάλιστα πολλάκις τὴν παραμορφοῦν.

Ἄς τὰ ἀκούουν οἱ ἡλίθιοι ἢ ἀμαθεῖς ἢ ἀπολίτιστοι καὶ ἀξέστοι διευθυνταί, ἐκδόται, ἰδιοκτῆται, ἀρχισυντάκται ἢ ἐπόπται τῶν ἀθηναικῶν ψωροεφημερίδων ἢ βρωμοπεριοδικῶν, οἱ ὅποιοι, διότι, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἐκ τυφλῆς συροφῆς καιρικῶν περιστάσεων κοινωνικῆς ἀτελείας καὶ νηπιώδους ἐθνικῆς καταστάσεως ἔτυχε νὰ ἔχουν ἐν οἰονδήποτε ὄργανον εἰς χεῖρας των, καὶ με τοῦτο νομίζουν ὅτι ἔγιναν δημοσιογράφοι καὶ αὐτοὶ καὶ δικαιοῦνται, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν παραμικρὰν πρὸς τοῦτο πολλάκις αὐθεντίαν ἢ προπαρασκευήν, ν' ἀποτυπώνουν ἐπ' αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας των, νὰ παρεμποδίζουν τὴν δημιουργίαν φιλολογικῶν ἢ δημοσιογραφικῶν προσωπικότητων, νὰ μεταχειρίζωνται αὐτὰ μόνον πρὸς ἀτομικοὺς ἢ συντροφικοὺς σκοποὺς, ἐπιδραύοντες ἢ ἀλλοιώνοντες, καίτοι πρὸς σκοπὸν ὅπως δυστυχῶς δι' αὐτοὺς, τὴν ἐμφάνισιν ἢ τὴν μόρφωσιν τῶν ἀληθινῶν τаланτων, ὧν ἤρχισεν ἢ παραγωγὴ καὶ ἄτινα εἶνε κεκλημένα ν' ἀντιπροσωπεύουν

πραγματικῶς τὸ νεώτερον ἑλληνικὸν πνεῦμα.

✱

Ἐπιθυμοῦντες νὰ παραδῶμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ὑπόδειγμά τι τοῦ πνεύματος τοῦ Κάρι, ἐξελέξαμεν τινὰς ἐκ τῶν καλλίστων σκέλων του, ἃς καὶ δημοσιεύομεν εἰς τὰς «Ἰδέας καὶ ἐντυπώσεις» μας.

Εἰς ἀναγνώστης

ΖΩΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰ ἀδιακόπως ἐν ἀγῶνι καὶ πολέμῳ ζῶντα ζῷα ἀνήκει τὸ γένος τῶν καρκίνων τοῦ ὁποίου ὡς ἀντιπροσώπον μᾶς παρουσιάζει ἡ ἀπέναντι εἰκὼν εἰς τὸ μέσον Λιθώδην τὸν ἀνδρεῖον (*Lithodes ferox*). Ὁλον τὸ σῶμα τοῦ ζώου τούτου, τὰ σκέλη, αἱ χηλαὶ φέρουσιν ἀκάνθας. Εἶνε ἀπρόσβλητος, ἀψοῦ καὶ νεκρὸν πρέπει νὰ τὸν ἐγγίσῃ τις μετὰ προσοχῆς ἵνα μὴ πληγωθῇ. Ὡς γνωστὸν δὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν καρκίνων, τῶν «τεθωρακισμένων» τούτων ἱπποτῶν τῆς θαλάσσης, διακρίνονται διὰ τὸ φιλάρπαγον αὐτῶν καὶ ψίλερι, ὃ δὲ λιθώδης εἶνε ὁ μεγαλύτερος αὐτῶν ἔχθρος. Τὰ ζῷα τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης προσαργύζονται πρὸς τὴν περὶ αὐτὰ φύσιν καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ κυριαρχούσας συνθήκας ὅπως καὶ τὰ ζῷα τῆς λοιπῆς ξηρᾶς. Εἰς τὰ ἀδιάδυτα ταῦτα ὑπὸ τοῦ φωτός βάθην, ἅτινα παροδικῶς μόνον φωτίζονται ἐνίοτε ὑπὸ τῆς φωσφορίζουσας ἀναλαμπῆς τῶν κατοικῶν των, ἐνθα ἄλλως ἐπικρατεῖ ἀπόλυτον σκότος, χάνουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τὴν σημασίαν καὶ τὴν λειτουργίαν των, ἀναπτύσσεται δὲ τὰ μέγιστα ἡ ἀφῆ. Ἐνεκα τούτου εἰς πολλὰ ζῷα τοῦ βυθοῦ πηροῦνται οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀναπτύσσονται τὰ ὄργανα τῆς ἀφῆς εἰς μέγεθος ἐκπληκτικόν. Οὕτω προξενουσὶν ἡμῖν ἐντύπων οἱ αἱ μακρὰ χηλαὶ πολλῶν καρκίνων, ὅσον Παχυγαστροῦ τοῦ πολυμόρφου (*Pachygaster formosus*) εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς εἰκόνος, ἰδίως δὲ τὰ μακρότατα σκέλη καὶ αἱ κεφαλαὶ τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν πλέοντος Νηματοκαρκίνου τοῦ λεπτοπόδου (*Nematocarcinus gracilipes*). Διὰ τῶν σκελῶν τούτων δύναται τὸ ζῷον τοῦτο νὰ διερευνᾷ εὐρύτερον χώρον πρὸς λείαν.

Εἰς τὰς μορφὰς τῶν καρκίνων τῆς εἰκόνος ἡμῶν παρατηροῦμεν καὶ μίαν καρκινάραχην πρὸς τὰ ἀριστερά. Τὰ ζῷα ταῦτα ὠνομάσθησαν καὶ πεντάποδα, διότι συνίστανται κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἐκ ποδῶν, τοῦ λοιποῦ σώματος περιωρισμένου ὄντος εἰς μικρότατον τεμάχιον. Αἱ καρκινάραχαι «ἔχουσι τὸν στόμαχον ἐντὸς τῆς τσέπης των» διότι μέρος τοῦ ἐντερικοῦ αὐτῶν σωλήνος ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς τὰ σκέλη των.

Καὶ εἰς ἐπιτόλεια μέρη τοῦ θαλασσίου ἐδάφους ὑπάρχουσι καρκινάραχαι, πλὴν αὗται εἶνε μικραὶ. Ἡ ἐπὶ τῆς εἰκόνος ἡμῶν παριστανομένη Κολοσσενδεῖς ἐξήχθη ἐκ βάθους 820 ὀργυῶν καὶ ἔχει ἱκανὸν μέγεθος. Εἰς τὰ δυτικὰ ὅμως παράλια τῆς Ἀμερικῆς εὐρέθη Κολοσσενδεῖς εἰς βάθος 500 μέχρι 1500 ὀργυῶν, ἔ-

χουσα σκέλη ἐνὸς τρίτου τοῦ μέτρου μακρὰ, ἐνφ τὸ σῶμα τῆς ἥτο χιλιοστὰ τινα μόνον τοῦ μέτρου πλατὺ.

Καρκίνοί τινες τοῦ βυθοῦ ἐξαγόμενοι μετ' ἄλλων θαλασσίων ὄντων ἐκ τοῦ βυθοῦ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐξέρχονται ἐκπληκτοὶ ἐκ τῶν κρυπτῶν αὐτῶν, τῶν ἐντὸς τῶν κρυσταλλίνων παλατιῶν, περιστρέφουσι τοὺς ἐρυθροὺς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ὀπισθοχωροῦσι πάλιν ἐντὸς τῶν τραυλῶν των. Ὁ θάνατος δι' αὐτοὺς εἶνε ἀπολύτῳ, διότι ποίας βαδάνους δὲν θὰ προξενῇ εἰς αὐτοὺς ἡ αἰσθηθῆς μετάδοσις ἀπὸ τῶν σκοτεινῶν καὶ ἡρέμων χώρων τῆς ἀδύσσου εἰς τὸ ἀπλετον φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ κυριαρχοῦν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ εἰς τὸν ἱλιγγιώδη θόρυβον τοῦ ἄνω κόσμου! Τινὲς τῶν καρκίνων τούτων δύναται καὶ νὰ λάμπωσι, διάφοροι δὲ ψυχοδιδῆται διηγοῦνται περὶ εἰδους τινος τὸ ὁποῖον τιθέμενον ἐντὸς ὑαλίνου ἀγγείου πλήρους θαλάσσης ἀφίγει ἐν καιρῷ νυκτὸς πυρίνας σφαίρας ἀπὸ τοῦ σώματός του προκαλοῦν ἀληθῆ βομβολισμόν εἰς τὰ περίε.

Ὅμοιαις μεταβολαῖς πάσχουσι καὶ οἱ ἰχθυὲς οἱ ζῶντες εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Καὶ ἐξ αὐτῶν πολλοὶ εἶνε τυφλοὶ ἐνφ ἔχουσιν ἀνεπτυγμένην τὴν ἀφῆν εἰς ὑψίστον βαθμόν. Οὕτω Βαθύπτερος ὁ μακρόπους (*Bathypterois longipes*) ἐρευνᾷ τὰ περὶ αὐτὸν διὰ τῶν κεραιοειδῶν ἀποφυάδων τῶν περυγίων καὶ τῆς κεφαλῆς (ὅπως φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι ἐν μέσῳ καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ). Αἱ ἀποφυάδες αὗται εἶνε ἐτι λεπτότεραι εἰς Εὐστόμιαν τὸν σκιερόν (*Eustomias obscurus*), εἰς τὸν σκιερόν ἐγγελοειδῆ ἰχθύν ἄνω τῆς εἰκόνος ἀριστερά, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει κεραιοειδὴς συσκευὴ λίαν λεπτοφυστάτης κατασκευῆς, ἥτις μόνον εἰς τὸ βάθος τῶν θαλασσῶν ἡδύνατο νὰ διατηρηθῇ ἐνφ διὰ τῆς πλῆξεως τῶν κυμάτων θὰ κατεστρέφετο.

Ἐκ τῶν φωσφορίζοντων ἰχθύων παρουσιάζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας δύο ἀντιπροσώπους Στοιμίαν τὸν βόαν, φέροντα φωσφορίζοντα ὄργανα ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ Μαλακόστερον τὸν μέλανα, ὅστις φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δύο κηλίδας, ἐξ ὧν ἡ μὲν φωσφορίζει διὰ χρυσιζόντος ἡ δὲ διὰ κυανίζοντος φωτός. Φαίνεται δὲ πιθανόν ὅτι ὁ ἰχθυὲς οὗτος φωτίζει τὸν δρόμον αὐτοῦ ὡς ἡ ἀτμομηχανὴ διὰ τῶν φανῶν τῆς.

Παραδοξώτατοι μορφαὶ ἰχθύων εἶνε Εὐρυφάρυγξ ὁ πελεκανοειδὴς καὶ Μελαγόκντος τὸ Ἴονστόνειον. Τοῦ πρώτου ὁ φάρυγξ ὀγκματίζει τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ σώματος, τοῦ δὲ δευτέρου ὁ οἰσοφάγος φέρει ἀσκοειδῆ ἀνεύρυσιν ἐντὸς τῆς ὁποίας δύναται νὰ διαφυλάττῃ τὰ μετὰ εὐτυχῆς κυνήγιον ἀποκτηθέντα θηράματα, ὅπως μὴ ἀναγκάζηται νὰ νηστεύῃ ἐν καιρῷ ἐλλείψεως τροφῆς.

Σ. Μηλιαράκης

ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Τὸ «Ἀττικὸν Μοῦσεῖον» δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα μιᾶς κόρης, — τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας Στεφανό-

πολι. Ὑποθέτομεν ὅτι δι' ὅσους παρακολουθοῦν τὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν συμβαίνοντα, ὁ λόγος τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἶνε εὐνόητος. Ἀλλὰ δι' ὅσους δὲν τὰ παρακολουθοῦν, ἂν κανεῖς ἐξ αὐτῶν εὐρίσκειτο νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ, θὰ ἐλέγαμεν, ὅτι ἡ δημοσίευσίς τῆς εἰκόνος αὐτῆς γίνεται εἰς ἐνδειξὴν τιμῆς πρὸς μίαν σύγχρονον ἀθηναίαν ἡρώδα. Διὰ τοὺς μέλλοντας τυχόν νὰ ἐξυπασθῶσιν ἐκ τῆς γλῶσσης ταύτης, κρίνομεν καλὸν νὰ δηλώσωμεν ὅτι ὑψίστον εἶδος ἡρώδου δὲν θεωροῦμεν ἡμεῖς τόσον τὸ νὰ κάμῃς ἐν καιρῷ πολέμου τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ πῦρ ἐν τῇ μάχῃ, ὅσον τὸ νὰ κάμῃς ἐν καιρῷ εἰρήνης τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν πρόδον ἐν οἰωδῇ ποτε σταδίῳ. Καὶ προπάντων εἰς κοινωνίας ἀρτιγενεῖς, εἰς κοινωνίας ἀσυμπλήτους, εἰς κοινωνίας κυλιόμενας ἀκόμην ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν εἰς παχυλὴν νύκτα καὶ στεινὸν ἔρεβος ἡμιδαρδάρου ζωῆς καὶ ἡμικτηνώδους διαίτης, Καὶ ἀκόμην περισσότερον προπάντων ὅταν ἐκεῖνος ποῦ ἀποφασίζει νὰ τὸ κάμῃ δὲν εἶνε κανεῖς μυστακοφόρος ἢ γενειῶν παλαιστής, μὲ νευρώδεις βραχίονας καὶ στομωμένην τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ νεᾶνις τρυφερὰ καὶ ὡραία, ἐν ὅλῃ τῇ ἀδρότητι καὶ τῇ γλυκύτητι τῆς πρώτης ἡλικίας, μόλις δεκαπενταετής, τῆς ὁποίας ἡ πνοὴ μυρίζει ἀκόμην γάλα. Ἀκριβῶς δὲ τοιοῦτο διάδημα ἀξιοσημείωτου γενναϊότητος καὶ τόλμης ὑπῆρξεν ἡ ἀπόφασίς τῆς δεσποινίδος Στεφανόπολι νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν νὰ περαιοῖται τὰς ἀρίστας σπουδὰς αὐτῆς φοιτῶσα πρὸς ἐξακολουθουσὶν των καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιόν μας. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις δὲ τὴν σημασίαν τοῦ πράγματος δὲν ἔχει ἢ ν' ἀναλογισθῇ ἐπὶ στιγμὴν τὴν ὅλην κοινωνικὴν παρ' ἡμῖν κατάστασιν, τὴν θέσιν τῶν δύο γενῶν πρὸς ἀλλήλα ἕως χθὲς ἀκόμην, τὴν ὑποδεεστέραν μοῖραν τῆς γυναικὸς παρὰ τοῖς ἀνατολικῶς λαοῖς εἰς οὗς ἀνήκομεν ἐτι δυστυχῶς, τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀσημαντότητα τοῦ θήλεος φύλου, τὴν βάνανσον ὑπεροχῆς τοῦ ἀνδρικοῦ, τὰ ἡθῆ, τὰς ἔξεις, τὰς παραδόσεις, τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἀντιλήψεις μας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν δὲν ἐνθυμούμεθα πλέον ποῖα Οἰκουμένην Σύνοδος συνεζήτησε σοβαρῶς ἂν αἱ γυναῖκες ἀνήκοον εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος μέχρι τῆς σημερινῆς πλημμύρας πλείστων εὐρωπαϊκῶν παγεπιστημίων ἀπὸ ξανθᾶς, καστανᾶς, μελαχρινᾶς, βοώπιδας, γλαυκώπιδας ἢ μελανοφθαλμοῦς φοιτητρίδας, παρῆλθε βεβαίως πολλὺς καιρὸς. Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς θὰ ἡμπορούσε κανεῖς εἰς πολλὰ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν ἀπέχομεν παρὰ ἡμέρας, εἰς πλείστα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ σήμερον ἀκόμην ἡ γυνὴ φαίνεται ἔχουσα ὅψιν καὶ προορισμὸν σχεδὸν φορτηγοῦ ζῶον. Εἰς τὴν Μάνην—ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς κατάγεται ἡ δεσποινὶς Στεφανόπολι—ὅταν πηγαίνουν ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον ἢ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ χωρίον των, ὁ ἀνὴρ συννηθέστατα φορτῶναι τὴν γυναῖκα του μὲ ὅ,τι τοῦ χρειάζεται νὰ πάρῃ, ἀφίγει ἐντελῶς ἐλεύθερον τὸν γαῖδαρον αὐτοῦ ἢ τὸ μολάρι του, τὸν καδβαλικεύει, καὶ ἀκολουθοῦσιν τῆς γυναικὸς φορτωμένης καὶ πε-